

UZAYLI*
NIRO

GENÇ HAYAT

Kitap Adı: Uzaylı Niro
Yazar: Zekeriya Efiloğlu
Çizer: Erdoğan Oğultekin
Yayın Koordinatörü: Erol Şahnacı
Editör: Suheyla Sancar
Kapak Tasarım: Halit Çukuryurt
Sayfa Tasarım: Vildan Ekşi
Genç Hayat Yayınları: 250
ISBN: 978-625-447-230-5

Genç Hayat, Hayat Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.
Yayınevi Sertifika No: 75092

Baskı Yeri ve Tarihi: İstanbul, 2024

Baskı - Cilt:
Alioğlu Matbaacılık
Orta Mahalle Fatin Rüşti Sokak No: 1/3-A
Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (0 212) 612 95 59
Sertifika No: 45121

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 GSM: 0530 259 80 96

 www.hayatyayinlari.com

 editor@hayatyayinlari.com

Genç Hayat Yayınları

© 2024, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Ticaret A.Ş.
Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ZEKERİYA EFİLOĞLU

UZAYLI*
NİRO

GENÇ HAYAT

KARAKTERLER

KEREM

ZEHRA

MERYEM

SERDAR

UMUT

HAYAL ve GERÇEK DÜNYASINA HOŞ GELDİN!

Selam, ben Kerem. Benimle tanıştığına memnun olacağına eminim. Hatta sadece benimle değil, Fikir Avcıları adını verdiğimiz beş kişilik arkadaş ekibimizle tanıştığına da memnun olacaksın. Biz hayatı maceralarla yaşamayı severiz. Bizi tanıyınca belki aramıza katılırsın, belki de kendi Fikir Avcıları ekibini kurarsın. Haydi, gel. Birbirimizi daha yakından tanıyalım.

Biz, gerektiğinde birbirini yüreklendiren Fikir Avcıları'yız. Başarmak DNA'mızda olduğu için, beynimizi tıkr tıkr çalıştırdığımız için görevlerin hep üstesinden geliriz. Sorun şu ki kalkıştığımız her işte olağan dışı bir maceraya da atılmış oluruz. Olsun, hiç şikâyetçi değilim. Başarı, zorlu yolları, erişilmez dağları ve fırtınaları aşınca gelir. Bunu,

okuduğum kitaplardan, izlediğim film ve belgesellerden biliyorum. Araştırmanın faydaları diyelim...

İzlediklerimin içinde unutamadığım film, “Jumanji” oldu. İzlemediysen patlamış mısırını, meyve suyunu alıp izlemeni tavsiye ederim. Harika zaman geçireceğine eminim. Tıpkı bu kitabı okurken hissedeceğin gibi... “Jumanji” kadar olmasa da ben de pek sakın yaşayamıyorum. Her neyse, konumuza dönelim.

Biz, İstanbul’un Gaziosmanpaşa ilçesine bağlı Karadeniz Mahallesi’nde yaşıyoruz. Mahalleli olarak kocaman bir aile gibiyiz. Komşularımızın yardımına koşar, birbirimize saygıda kusur etmeyiz. Bayramlarda, özel günlerde büyüklerimizi ziyaret ederiz. Fikir Avcılarını ekibinde yer alan kankilerle tanıştıktan sonra bu işler daha eğlenceli hâle geldi. İlkokul birinci sınıfta başlayan dostluğumuz, ailelerimizin tanışıp kaynaşmasıyla da devam etti. Birçok aktiviteye ailecek katıldık. Böyle böyle dördüncü sınıfa kadar geldik.

Mahallenin Can Dostları ve Sakinleri

Mahalle oyunlarında biz geleneği srdrenlerdendik. Ma yapar, seksek, lastik, elik omak, saklambaç gibi yaşıtlarımızın çoğunun bilmediği oyunları oynardık, ta ki mahallemizdeki evlerin sayısı artıncaya kadar... Evlerin sayısının artması, elik omak oynarken işimizi zorlaştırmıştı. Son elik omak oyunumuz sırasında Serdar ayağı kayıp da omağa dengesizce vurunca omak, komşumuz Ayşe Teyze'nin evinin camına isabet etmiş; biz de bu yüzden oyunu bırakmak zorunda kalmıştık. Kadıncağızın hline zlmştk; yediğimiz azar da caba! Hliyle kırılan camın parasını kankiler olarak haftalık harlıklarımızdan vermek zorunda kalmıştık. Arkadaşımızı yarı yolda bırakmak bize yakışmazdı. Bu olayda Ayşe Teyze

8 ZEKERİYA EFİLOĞLU

mağdur olduğu için haklıydı ama biz de mağdurduk, biz de haklıydık; oyun alanlarımızı elimizden almışlardı...

Futbolda ise pek de iyi değildim, o yüzden genelde kalede beklerdim. Gerçi onu da beceremezdim. Bacak arası çok gol yemiştim. Serdar ise, bana kafa golü attığı maçtan sonra acemiliğini atmış, gollerini sıralamaya başlamıştı. Gerçekten çok iyi bir forvet olmuştu! Ne zaman bu konu açılrsa, **“İyi ki sana o kafa golünü atmışım. Bak, o golün sayesinde iyi bir futbolcu olma yolunda hızla ilerliyorum.”** demişti.

Haklıydı. Ben ona inanıyordum ama. Onun büyüyünce çok güçlü bir futbolcu olup çıkacağına hiç şüphem yoktu. Maçlarını izlemeye gideceğimi hayal ediyordum. Hatta bir gün dayanamayıp, **“Her golünde tribünleri coşturacaksın.”** demiştim. Futboldan pek hoşlanmıyordum ama onları oynarken gizlice seyretmeyi severdim. Onlara hayranlık duyduğumu itiraf etmeliyim.

Okuldan eve döner dönmez, ödevlerimi hemen önce yapar sonra sokağa çıkar, bizim ekibin yanına koşardım. Saatlerce eğlenirdik. Futbolu ve iyi oynayan futbolculara gizli hayranlığımı Serdar böyle günlerin birinde sezmişti.

O gün, “Futbol benim için sadece bir oyun değil. Arkadaşarımla vakit geçirmek, eğlenmek için bir fırsat.” dediğimde, Serdar’ın gülümseyerek verdiği cevap, kelimesi kelimesine hâlâ aklımda: **“İyi bir futbolcu ol ya da olma... Futbolla ilgilen ya da ilgilenme... Önemli olan, bu yaşadıklarımızın değerini bilmek, sadece sahada değil hayatta da hep takım olabilmek.”**

Oyunların dışında, mahalledeki diğer canlarımız da elbette hayatımızın önemli bir parçasıydı. Bir gün, mahalledeki bir maçtan sonra Serdar ile yürürken topluca bir sarman kedi ile gri renkte

ihtiyar bir köpek dikkatimizi çekmişti. Kedi, olduğu yerde oturmuş, yalanıyordu. Köpek ise, yolun kenarında uzanmış, etrafa süzgün süzgün bakıyordu. Kulaklarındaki aşı küpelerini görünce gözlerim parlamıştı. “Bizim mahalledeki tüm hayvanların en yakın dostları biziz, değil mi?”

Serdar başını salladı. “Evet, mahallemizin köpeğine, kedisine bakmak, onları beslemek ve hastalandıklarında onlarla ilgilenmek bizim görevimiz.”

“Hatırlıyor musun, bir gün Hatice Abla’nın yavru kedisini yan mahalledeki bir mahzende bulmuştuk.” dedim. “Zavallı, korkudan kocaman açılmış gözleriyle titriyordu.”

Serdar gülererek ekledi: “Boncuk mavisini gözleriyle yüzümüze bakıyordu. Ne kadar da güzeldi!”

“Aldığımız küçük battaniyeye onu sarıp sarmalayıp sahibine götürmüştük.” dedim.

Serdar, “Sadece bu da değil.. Rasim Amca’nın bir köpeği vardı, adı Çomar. O da kanalizasyona düşmüştü de itfaiye çağırıp kurtarmıştık.” diyerek o günü hatırlattı. “Sonra, veteriner hekime götürmüştük. İyileşip ayaklanana kadar ona bakmıştık. Çomar bizi her gördüğünde kuyruğunu sallayarak

gelmiş, ayaklarımıza sürtünmüştü. Meryem bundan pek hoşlanmamıştı. Çomar, o kaçtıkça kovalamış, peşini bırakmamıştı.”

“Mahalledeki tüm hayvanlar bizim dostlarımız.” dedim. “Onları çok seviyoruz. Onların da bizi sevdiğini hissediyoruz. Kendilerini seveni biliyorlar da, ha!..”

Serdar başını salladı: “Haklısın, biliyorlar.”

Yolun kenarında uzanmış, süzgün bakışlı köpeğe doğru yaklaşmıştık. Çömeli başını okşamaya başladım: “Onlarla ilgilenmek, oynamak, onları beslemek; ilgiye ve bakıma muhtaçlara sevgi ve şefkat göstermek kalbimize iyi geliyor.”

Gözlerim etrafta dolaştı. Yaşadığım yeri sevdiğimi hatırladım. “Bu mahalledeki ilk günlerimizi çok iyi hatırlayamıyorum ama ilk nerede düştüm, dizim nerede kanadı, bisikletimi annemin babamın desteği olmadan pedalladığım ilk ânı hatırlıyorum. Bu bile bana huzur veriyor. Bu mahalle benim yuvam, burası beni tanıyan ve seven insanların yuvası.”

Serdar, **“Aynen öyle. Burası hepimizin yuvası.”** diyerek karşılık verdi.

Uzaylı Bakkal Amca, Ay Tozun Var mı?

Mahallemizdeki her şeyi ama en çok da bakkalımızı severdim. Aslında, onun adı Mesut ama biz ona “Uzaylı Bakkal Amca” diyorduk çünkü bize hep uzay ve uzaylılar hakkında mâniler okuyup hikâyeler anlatırdı.

Onun uzay ve uzaylılar hakkında anlattıklarını dinlerken, kendimizi uzay üssünde gibi hissederdik. Bize bir bisküvi paketinde Ay tozu verseydi de hiç şaşırırmazdım.

Bir gün, bir göktaşının Dünya’mıza yaklaşmasını öyle iyi hikâyeye etmişti ki etkisini uzun süre üzerimden atamamıştım. Geceleri rüyama girmiş, uykumdan sıçrayarak uyanmıştım. Rüyalarımda, güya, Dünya’ya çarpan göktaşı yüzünden Mars’a savruluyorduk.

Neyse ne diyordum? Mesut Amca'nın bakkalı mahalleden arkadaşlarımızla birlikte uğrak yerlerimizden biriydi. Mesut Amca, her alışverişimizde bize kâh uzaylı hikâyesi anlatır, kâh uzaylılar hakkında şiirler okurdu. Biz de onu dinlerken kıkır kıkır gülerdik.

Uzaylı Bakkal Amca, mânilerini okurken bize şeker ve çikolata da verirdi. Bunlar için bizden para da almazdı. Hatta yazları şeker ve çikolataların yerini dondurma alırdı. Çok sevip saygı duyduğumuz Uzaylı Bakkal Amca Mesut, bizim için yaşitlarımızdan farklı değildi.

Ondan biraz daha bahsetmek istiyorum çünkü yaşayacağımız macerada o da var. Hatta bu maceranın önemli bir parçası o. Mahallemizin tanıdığımız en eğlenceli, en gizemli sakini Uzaylı Bakkal Amca'nın ileri sürdüğü ilginç fikirleri de vardı. Uzaylıların gerçek olduğunu, dünyayı ele geçireceklerini, yetmezmiş gibi bizim de uzaylı olabileceğimizi söylerdi.

Biz de onun ağzından çıkan her kelimeyi büyülenmiş gibi dinlerdik. **Bir gün Meryem'e, "Sen uzaylı olabilirsin!" dediğinde hepimiz birbirimize bakmıştık.** Meryem gerçekten uzaylı olabilir miydi? Belki de haklıydı. Ne de olsa Meryem her zaman bizden biraz farklıydı. Daha zeki, daha gizemliydi; bazen de biraz tuhaf davranırdı.

Meryem onun ağzından çıkan uzaylı olma fikrine önce şaşırılmış sonra, "Hey, saçmalamayın! Ben Meryem'im!" demişti. Bakışlarımızdaki tuhaflığı görünce bunun tadını çıkarmayı düşünmüş olacak ki yüzündeki ifadeyi değiştirip ellerini kollarını oynatarak, **"Düşündüm de... Mesut Amca haklı olabilir... Belki de ben sahiden uzaylıyım. Geceleri sizi memleketim Uzaydanya'ya götürür, yeşil kafalı akrabalarımınla tanıştıırım. Sonra, sonra... Sizi kaçırdığımı söyler, ailelerinizden sizin için fidye alırız. Ya da, ya da...**

Kim bilir, belki de uzayın size gerçekten ihtiyacı vardır!” deyince bir miktar korkmuş olabiliriz çünkü biz nereden bilebiliriz ki sözlerinin şaka olmadığını!..

Sözlerini bitirdikten sonra şakacı hâlini bırakıp ciddi ciddi, “Ama şaka bir yana, uzaylı hikâyeleri doğru olabilir. Bir gün onlarla karşılaşabilir, gezegenlerine seyahat edebiliriz.” dedi.

Uzaylı Bakkal Amca’nın hikâyelerinin yanı sıra Meryem’in bu sözlerini duyunca uzaya ve uzaylılara karşı ilgimiz daha da artmıştı. Haklı olabilirlerdi. Onların öne sürdükleri şey, tam Fikir Avcıları’nın hayal dünyasına göreydi. **Uzaylılarla tanışıp, onların gezegenlerine seyahat etmek mümkün olabilirdi!** O günden sonra, yarı şaka yarı ciddi, uzay hakkında türlü çeşitli hayal ve hikâye kurmaya başlamıştık bile...

Mesut Amca’nın, yani bizim deyimimizle Uzaylı Bakkal Amca’nın hobilerinden biri de sakız ambalajlarından çıkan uzay hakkındaki mânileri biriktirmektir. Mânileri küçük kâğıtlara sarıp numaralandırır, küçük bir tezgâha dizerdi. Tıpkı sokaktaki niyetçiler gibi... Bizi ne zaman görse, “Hey, afacanlar! Bir sayı söyleyin bakayım.” der, söylediğimiz sayıdaki mâniyi zahmetsizce bulur, kendine has komik üslubuyla okumaya başlardı.

**"Dünyayı kuşattılar,
Füzeleri attılar,
Hepimize çattılar,
Ah uzaydan gelenler."**

Mesut Amca, mâniyi bitirince önce yüzümüze pürdikkat bakar, sonra şaşkın ifadelerimize katıla katıla gülerdi. Hediye ettiği çikolatalarımızı yedikten sonra, eve gidince ben de onun gibi uzayı anlatan mâniler yazmaya çalışırdım. Birini hatırlar gibiyim:

**"Jüpiter, Uranüs, Mars!
Size ne desem az!
Ne olurdu yüz verseydiniz,
Şu Plüton'a biraz!"**

Plüton'un gezegen listesine girip çıkması beni üzmüştü.